

OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

CLASELE IX-XII

Etapa județeană/a sectoarelor municipiului București

14 martie 2025

Clasa a XI-a

- **Toate subiectele sunt obligatorii. Timpul efectiv de lucru este de trei ore.**
- **Lucrările în care eseu/răspunsurile sunt precedate de titlu și/sau motto vor fi notate cu zero puncte.**
- **Timp de lucru: trei ore.**
- **Total: 100 de puncte.**

Citește cu atenție textele de mai jos.**A.***Iubite B.,*

De câteva zile mă aflu la Petreni, moșia d-lui N. Colescu. [...]

2 Mai

[...] Astă dimineață, preumblându-mă prin grădină, întâlnii fără veste pe Mărioara. Nu-ți poți închipui ce efect mi-a făcut această întâlnire! Voiam să intru în chiosc (pavilion) spre a mă deda meditațiilor mele; am găsit-o acolo ocupată cu compunerea unei ghirlande de floricele de curând culese. După ce-mi făcui reverință, mă întrebă dacă ghirlandele vreodată m-au încântat?... eu nu-i putui răspunde căci gura mi se închise... Ea se roși și, voind să-mi ascundă rumeneala, ești repede din chiosc săltând prin grădină ca o gazelă!...

3 Mai

Astăzi în chiosc am găsit toată societatea damelor despre care ți-am vorbit. Mai era încă și Andrei, vechiul nostru camarad, carele s-a însurat cu Elena, sora Smărăndiței. Andrei, cum îl știi, tăcut, serios, dar loial. Elena frumoasă și amorată de bărbatul său. Toată societatea vorbia, râdea, cânta, totul insufla fericire și bucurie. Mărioara în acest amestec, trecând pe lângă mine, îmi recită o strofă din poezile lui Bolintineanu:

*Eați harpa de aur, poetule june!
Și cântă căci ochi-mi de lacrimi sunt
Și pentru aceasta pe fruntea-ți voiu pune
Ghirlanda de crini.*

Puteam eu, cu timiditatea mea să răspund ceva? Știi, amice? ... poetul se găsește uneori în poziția cea mai nenorocită în societate: se vede astfel osândit, încât trebuie să facă sau figură de nătărău sau de impertinent.

Voi și intreruppe pe Mărioara; atunci îi zisei: Ieri m-ai întrebat dacă ghirlandele vreodată m-au încântat?... să-ți arăt un vers făcut de un amic al meu asupra acestui sujet. [...]

23 Mai

Nu ți-am scris de şapte zile. De şase zile sunt în pat, și Zoe nu mă lasă să scriu. Știi că era să mergem la vânătoare: ascultă ce mi s-a întâmplat.

Smărăndița, Elena, Mărioara și Duduca se puseseră într-o trăsură, având pe Alecsandru pe scaunul vezeteului. Andrei, Zoe și eu în altă trăsură. De N. Colescu mergea călare. După noi venea un car cu merinde și câțiva vânători de munte. Frumusețile tinerei Zoe înfloresc repede ca un arbor în primăvară.

- Nu mai scrii poezii? mă întrebă ea.
- Nu, domnișoară. Aș scrie și proză, dar nici asta nu voi.
- Păcat! ai fi scris bine.
- Și pe urmă?
- Gloria! zise ea zâmbind. [...]

Într-acest minut, Andrei se deșteptă din distractia lui.

— Am cedit eri, zise el, un poet franțez; mi-au plăcut poeziile lui fiind foarte simple și naturale. Eroii de care vorbește pare că-i vezi cu ochii: vorbele lui pare că le auzi... astfel au un interes mai mult. Eu cred că aceasta este adevărata poezie!...

— Nu sunt de părere asta, Andreiu! Poezia este o inventie; poetul ce are nenorocirea să nu știe sau să nu gândească aceasta, nu mai scrie poezii; el poate fi istoric, romanțier, jurnalist, afară de poet. A crea, a născoci, iată misia unui poet.

În timpul acesta trăsura damelor se oprește în marginea unui sat, sub poalele munților; a noastră se alătură de dânsa. Mărioara era prea ocupată. Ce n-aș fi dat să-i fi putut zice măcar două vorbe!

— De aici, îmi zise Smărăndița, trăsurile nu mai pot merge; noi vom urca dealul călări.

Vânătorii aduc caii. Damele se scoborâră din trăsură. Găsii ocazie atunci a strângе brațul Mărioarei, ajutându-i să se coboare din trăsură.

DI N. Colescu ce-i toca gura ca a melită printre vânători dete semnul de plecare. Câinii începură să latre, oamenii să se miște. Damele se aruncă pe cai, iar noi pornirăm pe jos, pe lângă caii lor, ducând pe ai noștri de căpestre. Eu mă alăturez de Mărioara.

— O să te ostenești, îmi zise ea.

— Aș dori toată viața mea să nu se mai sfârșească călătoria asta.

— Nicio vorbă, nici chiar către cei mai iubiți?...

— Îți jur!

— Spune-mi încă o dată, Manoile, mă iubești tu? Acest cuvânt este dulce ca viața. Adevăr este că-ți sunt dragă, Manoile?

— Tot ce-mi era drag în lume, s-a făcut nevăzut înaintea ta!

Dimitrie Bolintineanu, *Manoil* (1855)

B.

La un an și jumătate după descoperirea lui Georges Radu Șerban și la vreo două luni după luarea licenței – era un făcut cu potrivirea aceasta între examene și marele eveniment al vieții mele - femeia nespus de frumoasă pentru mine și cu mândru mers regesc îmi încremeni iarăși ochii. [...] Automobilul, pe care-l văzusem ieșind dintre aripile unei porți de fier, cu zece case mai la deal, a venit lin spre mine și a stopat drept în fața mea. Și să mai crezi că nu există o înlănțuire a lucrurilor, o stranie înlănțuire ale cărei verigi le vezi încolăcindu-se una de alta după spații de ani sau poate de decenii. Mașina a stopat și șoferul a sărit îndată și apoi a rupt-o la fugă înapoi. A fost uitat ceva acasă?... Prin deschizătura ferestruică lăsată, căci era acum un noiembrile dulce și ruginiu, am revăzut-o. Am rămas locului, cu picioarele lipite de pavaj, pietrificat. Ea m-a privit cu indiferență și în față insistenței mele a întors capul plăcăsă. Pe urmă m-a privit din nou și parcă am citit un oarecare interes bine disimulat în creșterea imperceptibilă a ochilor ei. M-a recunoscut? În prima clipită am crezut-o, dar pe urmă, când a început să privească iarăși pe fereastra dimpotrivă ca și când eu nici n-aș fi existat, m-am îndoit. Oare atât de puțin să păstreze în auzul ei ecoul enormelor dicționare rostogolite de sub brațu-mi paralizat! Adică de ce atât de puțin?... Deloc, deloc, deloc... Nicio amintire, nicio firimitură de amintire din acel bubuit de grenadă, care de-atunci a răsunat de atâtea ori și atât de puternic în urechile mele, prefăcându-mă în bucăți de rușine sau făcându-mă să cresc însuși în brațe și-n suflet la gândul că i-am adus involuntar omagiu, o floare de mulțumire spontană și alta cu miroș mai adânc de orgoliu satisfăcut. Și astăzi, acum, cum răsună de haotic în urechile mele bufnetul acela de demult! Mă uit cu ochii care sorb zarea ca ventuzele să văd după care anume zid o să reapără șoferul, și număr primele case, până într-acolo, ca măsurătoarea să-mi fie și mai sigură la ivirea lui. Și când aceasta se întâmplă și privirea mi se îndreptă triumfal către ea, îi surprind coada ochiului spre mine, îngrijorată de pricina interesului pe care mi l-a câștigat lungul străzii. Cadența grăbită a pașilor șoferului o face să strângă buzele într-o mișcare de înțelegere și deplină nemulțumire. Și acum nu mă mai privește nici cu coada ochiului și nici măcar șoferul nu-mi aruncă vreo privire. Pe urmă mașina neagră și lucie pornește iar fără niciun zbucium, fără nicio burzuluală de motor, cu șuier lin, aşa cum venise; [...] toate mă fac să mă simt umilit și josnic și cu rădăcini mai adânci în trotuarul de care înțelenisem; apoi, când totul dispără, mă simții parcă ușurat de-o grea și umilitoare

povară [...] Pornii cu pași siguri spre a unsprezecea poartă, ale cărei canaturi grele un îngrijitor în vestă și cu șorț alb de abia le închidea.

Gib. I. Mihăescu, *Donna Alba* (1935)

Subiectul I**30 de puncte**

Răspunde, pe foaia de concurs, la fiecare dintre cerințele de mai jos.

1. Ilustrează, cu câte un exemplu, o funcție a limbajului care se regăsește în ambele texte date. **5 puncte**
2. Prezintă rolul expresiv al verbelor la timpul imperfect, din scrisoarea cu data 3 Maiu din textul A. **5 puncte**
3. Explică rolul interogațiilor retorice din textul B. **5 puncte**
4. Comentează semnificația unui motiv literar identificat în textul B. **5 puncte**
5. Sustine-ți opinia despre relația dintre contextul istoric și comunicarea interpersonală, valorificând textul A. **5 puncte**

Notă

Niciun răspuns nu va depăși 100 de cuvinte.

Pentru **conținut**, vei primi 25 de puncte, iar pentru **redactare**, vei primi 5 puncte (utilizarea limbii literare – 1 punct; logica înlățuirii ideilor – 1 punct; ortografia – 1 punct; punctuația – 1 punct; respectarea precizării privind numărul de cuvinte – 1 punct).

În vederea acordării punctajului pentru redactare, răspunsurile vor fi formulate în enunțuri.

Subiectul al II-lea**35 de puncte**

În timpul pregătirii pentru olimpiadă, Florina și Florin, elevi în clasa a XI-a, discută despre romanul lui Dimitrie Bolintineanu, *Manoil*, oprindu-se la următoarea secvență: „Poezia este o inventie; poetul ce are nenorocirea să nu știe sau să nu gândească aceasta, nu mai scrie poezii; el poate fi istoric, romântier, jurnalist, afară de poet. A crea, a născoci, iată misia unui poet.”. Redactează un dialog între Florina și Florin, care să conțină două puncte de vedere referitoare la ideile din secvența citată. Dialogul va conține cel puțin șase replici și va avea 150-300 de cuvinte.

Notă

Pentru **conținut**, vei primi 30 de puncte, iar pentru **redactare**, vei primi 5 puncte (utilizarea limbii literare – 1 punct; logica înlățuirii ideilor – 1 punct; ortografia – 1 punct; punctuația – 1 punct; respectarea precizării privind numărul de cuvinte – 1 punct).

Subiectul al III-lea**35 de puncte**

Scrie un eseu de minimum 600 de cuvinte despre *iubirea dincolo de timp și spațiu*, pornind de la cele două texte citate și valorificând experiența ta culturală (literatură, arte plastice, muzică, cinematografie, filozofie etc.).

Notă

În elaborarea eseului, vei respecta structura textului de tip argumentativ: *ipoteza*, constând în *formularea tezei/a punctului de vedere* cu privire la temă, *argumentația* (cu trei argumente/raționamente logice/exemple concrete etc.) și *concluzia/sinteză*.

Pentru **conținutul** eseului, vei primi 30 de puncte, iar pentru **redactare**, vei primi 5 puncte (utilizarea limbii literare – 1 punct; logica înlățuirii ideilor – 1 punct; ortografia – 1 punct; punctuația – 1 punct; așezarea în pagină – 1 punct).

Punctajul pentru redactare se acordă numai dacă eseul are minimum 600 de cuvinte.

Inserarea de citate critice necomentate sau nerelevante pentru tema dată atrage după sine neacordarea punctajului maxim.